

Jesenická stovka 2016 (103km/+4150m)

Minulý rok jsem tuto taškařici jménem Jesenická stovka absolvoval poprvé za život. Vlastně to byl i můj první horský trail. Absolvoval jsem to s mým taťkou, se kterým jsme utvořili dvojici i na další akce a trvá to dneška. Po dokončení loňské J100 s časem 23:43 (čas odpovídá mým zkušenostem prvníčky ☺), jsem už věděl, že musím napravit to, co jsem v něm zpackal či jiným způsobem pokazil.

Rok se šel s rokem a otevírá se registrace J100 2016. Neváhám a registruji se i s taťkou. Vše dopadlo dobře a já věděl, že mě čeká náprava za loňský ročník. Již se nemohu dočkat startu. Po Malohanácké stovce a dálkového pochodu v Bučovicích je to větší pauza mezi akcemi a zjišťuji, že mně to prostě chybí. Bohužel ke všemu se taťka rozhodl, že půjde na operaci s nárůstkem na kosti palce u nohy. Nemohl se vejít do bot a delší dobu mu to vadilo a dřelo při dlouhých akcích. Podstoupil vyšetření, domluvil si termín zákroku a šel na věc. Vše dopadlo dobře, ale nikdo nečekal, že rehabilitace bude dlouhá a budou s tím potíže ☹. Ze všech sil se snažil procvičovat palec a rozhýbávat to, ale bohužel zlepšování nenastávalo, tak rychle, jak bylo potřeba. Okolnosti nahrávaly bohužel tomu, že taťka musel registraci na J100 prodat ☹ (Evě Konzské), což bylo hodně špatné a rozhodně se to nedělalo nejjednodušeji, ale jak se říká, zdraví je jenom jedno. Rozhodnutí padlo a registrace šla do světa. Bylo tedy jasné, že letošní ročník bohužel spolu neproběhneme ☹. Nedá se nic dělat, taťka jede jako doprovod a podpora.

V pátek 6.5. odjíždíme všichni společně směr Šumperk. Mamka řídí a tak já má čas probírat v autě trasu a popíjet s taťkou pivo a trošku si zajíst pečeného bůčku ☺. V autě panuje dobrá nálada a tak cesta rychle ubíhá, dokonce po cestě v dálce je vidět Praděd. Po hodině a kousíček se ocitáme v Šumperku u tělocvičny a parkujeme. Jdeme se akreditovat a nanosit si věci do tělocvičny. Zdravíme se se známými lidmi. Začínáme se připravovat, balíme batůžky a jíme. Olaf obchází tělocvičnu a dává medaile za 25x100km v CSUT. Všimnu si, že se kouká i našim směrem ☺. Vytahuje pohár a kráčí s úsměvem k mamce. Gratuluje jí a předává jí pohár z CSUT za první místo v kategorii Veteran60+ ženy za rok 2015. Je vidět, že to mamku moc potěšilo a že Olaf je vynikající organizátor a váží si toho.

Čas ubíhá a start se blíží, rozhoduju si jaké si vzít gatě. Krátké nad kolena či pod kolena. Vyhrávají nad kolena. Všecko mám sbalené a tak ještě pojídám, co se dá. Moje pocity v tělocvičně byly hodně rozpačité. Čím více se blížil start, já měl větší strach, že budu bloudit a vše dopadne špatně. Taťka mě povzbuzuje.

Hodina startu se nachyluje a my jdeme čekat na poslední minuty již do štrůdlu ven. Taťka jde s námi a vytváří několik předstartovních fotek.

Já nastavuji nové hodinky Garmin Fénix 3, které jsem si pořídil. Zbývá asi tak minuta do startu. Taťka mě plácá po zádech se slovy útěchy. Je vidět, že mu je hrozně líto, že nemůže běžet také. Plácá i mamku s Ivou. Následně se začíná odpočítávat. Deset, devět, ..., jedna START. Dav se začíná rozbíhat. Já se otáčím na mamku s Ivou, přeju hodně zdaru. Pokynů na taťku hůlkami a rozbíhám se pomalinku dopředu. Po pár vteřinách si uvědomuji, že jsem zůstal fakt na trase sám a že je všechno na mně. Nedá se nic dělat, běžím a předbíhám pomalejší účastníky. Běží se parádně, cesta ubíhá, tempo je rychlé až si říkám, jestli to není moc. Nicméně všechno klapě, tempo mně nevadí. Chytám se skupiny běžců, se kterými běžím a doufám, že se takto s davem protáhnu přes louky a nebudu bloudit. To se daří, i když u jednoho rozcestníku bylo zaváhání a tak hulákám na ostatní, že jdou špatně. Běžím dál. Dostávám se na louky, je poměrně rosa. Dobíhám k první brance pro krávy. Podrží mně jí běžec přede mnou a já jí zase držím tomu za sebou. Takto si je držíme asi 3 krát. Dostáváme se k první kontrole, štípu si kleštičkami. Paráda. Beru si první lok pití a tyčinku, moc do mě nejde a to nevěstí nic dobrého. Jdu rychlým tempem do kopce a žmoulám tu tyčinku. Je sice dobrá ale... Nic, rozbíhám se po rovině a valím si to dál. Bohužel nějak pociťuji křeče do břicha. V duchu si říkám, to ne, to mě nemůže potkat. Po minutách koukám na hodinky, km natočených asi 17 a čas oslnivý. Říkám si, to je moc rychlé, snad jsem to nepřepálil.

Břicho škvrcí jak podsvinče. Nedá se nic dělat. Zpomaluji a nechávám si tak utéct skupinu, se kterou jsem byl. Lezu do hustého lesa a vykonávám patřičnou potřebu. Vidím jenom míhající se světýlka. Hodně lidí mně předbíhá, ale to se nedá nic dělat. Je teprve začátek, chlácholím se. Slezu zpět na cestu, otáčím se a nikdo nikde. Říkám si, jsi už tu fakt sám, to jsem takhle nechtěl. Nevadí, rozbíhám se po cestě a cca po km musím opět zpomalovat. Nadávám jak sviňa, začíná se mně dělat špatně od žaludku. Zmírňuji běh, až zjišťuju, že vlastně jdu. Beru si hořčič, hroznový cukr. To to začíná brzo. Přepálil jsem to, musím si dát trošku žaludek do kupy. Beru si další tyčinku, kterou do sebe nedostávám. Otevírám i gel a trošku si cucám gelu. Moc to nepomáhá, ale jdu dál. Ono také nic jiného nezbyvá. Odbočuji z cesty někam doleva, kde by měla být další kontrola. Snažím se rozběhnout, ale nejde to. Kurvuji a nadávám si, jaký jsem ocas. Vidím za sebou v dálce světla. Projíždí pomalinku auto po cestě, po které jsem před tím šel, a zastavuje. Asi koukají na blázna s čelovkou a

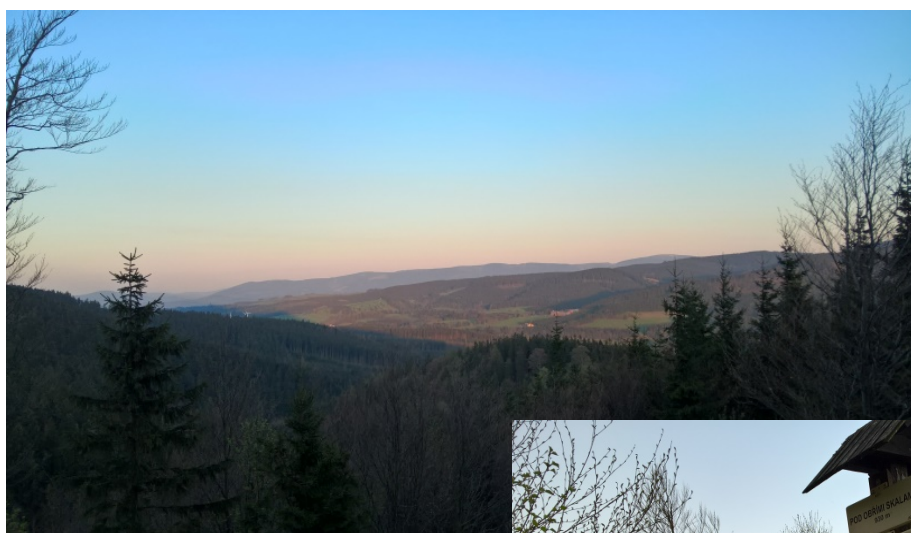
jedou dál. Po nějaké době dorazím ke kontrole na Třech kamenech. Štípu další, v pořadí druhou, kontrolu.

Začíná mně být trošku lépe. Paráda. Svitím kolem sebe čelovkou a hledám značky. Vidím modrou a odrazka od pořadatele. Krásně označené. Již si to po nich cupitám pěkně pod kopeček někam dolů. V dálce vidím dvě světla. Konečně jsem někoho dohnal. Zrychluji, abych je měl více na očích. Po cestě je hodně kořenů, skáču tam jak srnec. Což moc není dobrý na ten žaludek a také to cítím. Doháním dva běžce. Předbím je a zdravíme se. Po chvilce přeskakují pár kořenů a kamenů a začíná se mně zvedat žaludek. Běžím a na jednu zastavuji a zvracím. Ven jdou palačinky. Udělám pár kroků a znova. V duchu si říkám tak a jsem v prd... pomalinku jdu dál. Beru si tyčinku a zapíjím to vodou. Tyčinka se mně vůbec nedaří polykat. Roste mně v puse. Jdu dál a znovu letí ven tyčinka. To snad ne, již potřetí. Udělám krok a znova. Říkám, a je se mnou konec, žaludek v prd.... Beru si hroznový cukr a hořčík a jdu dál. Tady trasu si pamatuji, tak jen hlídám modrou značku. Při chůzi přemýšlím, co budu dělat, jestli se mně nespraví žaludek. Nic mně nenapadá, tak musím prostě jít dál. Myšlenky na vzdání mně sice napadaly, ale nepřichází to v úvahu. Pociťuji, že žaludek se trošku uklidňuje. Beru rozjedenou tyčinku. Kupodivu jí i sním. Paráda, rozbíhám se a blížím se k Novým Losinám, někde na louce, kde teče voda, si nabírám do bot. Parádní ochlazení nohou.

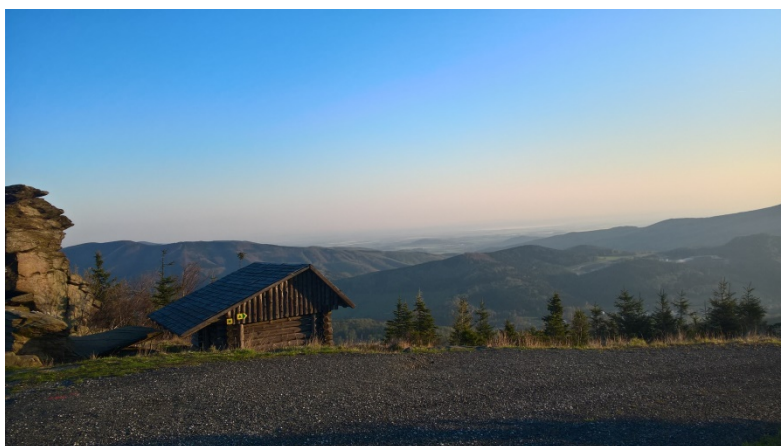
Procupitám Nové Losiny a valím pořád po modré až do Františkova. Tady mně říkali, ať si dám pozor, ať neuhnu špatně na silnici. To se nestalo, cestu jsem si pamatoval. Nyní již pořád do mírného kopečka až do Branné. Koukám, zda někdo jde za mnou. Nikdo nikde. Tak si to pomalinku ubírám k Branné. Je to nudný úsek po asfaltu. Docházím k železničnímu mostu a dávám se doprava ke studánce. Cestu vím, tak cajk. U studánky potkávám kolegu. Cedula „naber vodu, na kontrole není ☺“. Hrnu se k pramínku a tedy nabírám vodu. Jdu dál, čipová kontrola v Branném je kousíček. Dobíhám ke kontrole. Již mně zdraví hlavní pořadatelé J100 a Hostýnské osmy (Martin Benc a Lukáš Tomčík). Pípám čip, ptám se na pořadí. Jsem 86. To není tak hrozné a občerstvuji se. Beru do sebe pomeranč, banány a vypiju plechovky kofoly na žaludek. Paráda, to mě posilní. Povídám si s pořadatelem. Ptají se po tatkově, kde je, že neběží se mnou. Všecko jím vysvětluji. Dochází skupina asi 5 lidí a v ní známý Tomáš Vrzáček. Zdravíme se a ptá se taky na tatku. Odpovídám úplně stejně ☺. Poděkuji, rozloučím se a mažu dál ke hřbitovu a garážím a dolů k potoku na Banjaluku a k hájence. Vloni jsme tady znejistěli a běhali okolo hájenky ☺. Letos neomylně valím po rozbité silnici lesem rovně. Váhám až na křižovatce, kde se cesta uhybala doprava a jedna šla rovně. Koukám do mobilu. Áááá rovně, valím přes mostek do kopečka. Opět to už zase poznávám a jsem Nad Splavem. Nyní po modré až k pěchotnímu srubu, kde je kontrola. U srubu píchám kontrolu, piju a pokračuji dál. Vidím, že mně někdo dochází a valí za mnou, jak prdlý. Křičím na něho, že tam je kontrola. Musí se vrátit. Valím po modré dál. V tom na rozcestí u šipky stojí kolega. Ptá se, jestli vím, kam, říkám, nevím, jsme na modré, šipka ukazuje dolů. Mobil stávkuje a moc si to tu nepamatuji. Říkám, tak asi rovně, když ta šipka tak ukazuje. Rozbíhám se pod kopec, otáčím se a skupinka 4 lidí, co nás při váhání došla, valí za námi. Bohužel dobíhám do Ostružné. Jsem špatně. Čekám na ostatní a domlouváme se dál, že do Ramzové dojdeme po silnici. Jdeme svižně, nadáváme, že jsme zabloudili. Docházíme do Ramzové k lanovce. Nejspíše to zase tak velká zacházka nebyla, ale rozhodně to bylo pořád do kopce, takže nějaké výškové metry přibýly. Jdu s nějakým kolegou a povídáme si. Je to fajn, když člověk takhle prohodí slova, když šel dlouho sám. Cupitáme směrem k Vražednému potoku. Musím zastavit, mám rozvázané kanečky (pro češtináře myšleno tkaničky ☺). Kolega pokračuje dál, tak mu přeju pěknou cestu. Doháním ho až u potoka. Opět jsem zavzpomínal. Vloni mě tu tatka fotil. Tak dělám fotku znovu a hrnu se ke kontrole a cvakám kontrolu.

Sednu si do altánku a jím tyčinku, piju. Dávám si hořčíc a cukr. Už mně nyní čeká defakto jenom stoupání k Obřím skalám a na Šerák. Nečekám a jdu dál, cesta utíká. Do kopce jdu hodně svižně. Jsem na rozcestí Pod Obřími Skalami. Koukám na hodinky, rychlost celkem dobrá. Je skoro rozedněno a krásně vysvítá na kopci slunko, vytahuji mobil a fotím krajinky, je to nádhera.

Mažu dál k Obřím skalám, k nim to je půl km do kopce a pak kilák a půl na Šerák. Stupám, už ne v takovém tempu, k Obřím Skalám. Doháním nějakého kolegu na skalách a říká, to je nádhera, otoč se. Otáčím se a prostě paráda, to, co bylo za výhledy, je prostě bomba. Vzpomínám na taťku, který tu nemohl být, který ještě sedí v centru nebo jde na autobus do Koutů, aby na nás počkal na sedle. Fotím mu pár fotek.

Kolega mně utíká, nevadí. Jdu dál směrem na Šerák. Proti mně teče malinký potůček vody, tak neváhám a opět fotím cestu. Kolega zmizel úplně. Dostávám se čím dál tím více nahoru. Ochladuje se a nepříjemně fouká. Jsou tu ještě ledové plotny. Říkám si, sakra co bude asi na Vozkovi a cestě k němu. Cesta mně moc neubíhá. Mám hlad a žaludek je nějaký zase sevřený. Nevadí, už jsem na Šeráku. Funí tu jako sviňa. Fotím kapličku a hotel.

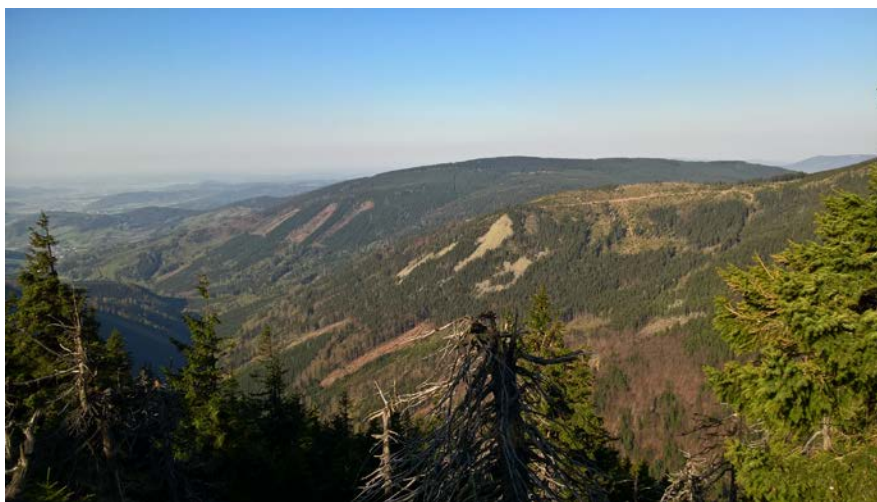

Koukám na hodinky, rychlost klesla asi o 0,3 km/ h. Nezdřžuju se tady, je mi tu zima. Rozbíhám se, valím po modré na rozcestí Pod Šerákem, kde se již musím napojit na červenou. Dobíhám k rozcestí. Napojím se na červenou je to do kopce, tak jdu svižně. Nicméně mně to hodně rychle přešlo. Začíná tu sníh a led a bahno. Paráda. Led se klouže, nejde skoro po tom jít. Plácám se tu jako ryba na souši. Je to hodně ubíjející. Pomalu pokračuju na Keprník. Nadávám snad celou cestu. Chtěl jsem si brát gumové nesmeky, ale nevzal si je nakonec. Jsem vůl, teď by se hodily. Docházím na vrchol Keprníku, leží tu kolega a prohazujeme pár slov o cestě. Říkám, že mažu dál. On tam, ale ležel dál. Běžím dolů k Trojmezí. Zde se musí odbočit na Vozku. Ze začátku se zdá cesta ok, ale není. Sníh tu sice je, ale ne tolik jak vloni, ale je tu vody a bahna po kotníky. Potkávám kolegu, co šel se mnou do Šeráku. Pouští mě se slovy, ať jdu před něj, že mu to moc nejde. Jdu před něho. Snažím se, kde to místy jde, cupitat, abych byl co nejdříve pryč. Moc mně to nejde. Žaludek je na vodě a není mně moc dobře. Beru cukr a hořčičk, cucám si gel. Měl jsem zase strach, že zase budu zvracet. Nestalo se tak. Brodím se v těch sračkách, co tam jsou dál.

Kolegovi se pomalinku vzdalují. Boty mám cugrund mokré a obalené bahnem. Jednu chvilku jsem se nemohl ani unést. Docházím ke kontrole na Vozce. Štípu a říkám si, zaplať pán bůh. Nyní dolů do údolí k potůčku po zelené. Vloni to bylo kompletně ve sněhu. Nyní ho tu moc není. Rozbíhám se dolů, skáču v trávě jak zajíc. Pořád dupu do mokřin. Místy je hluboký rozbředlý sníh. Boty už dávno neřeším, ty jsou tak mokré, že se dají ždímat. Jsem dole u potoka a nyní musím po zelené k rozcestí Sedlo pod Vřesovkou a tam se napojit zase na červenou. Jdu tedy po zelené, místy se snažím popobíhat. Moc mně to nejde. Jsem celkem vyštavený. Dojdu k rozcestníku, sedám jak špalek a jím sušenku je mně trochu zle.

Dochází mně Tomáš. Zdravíme se, říká, už budeme u studánky a maže dál. Já na to nereaguji, vodu mám a delší zastávka mě čeká až na sedle, kde už nejspíše čeká tatka. Zvedám se a je divně. Jdu směrem Vřesová Studánka. Tu míjím, asi se tam zaseklo hodně lidí a čepovalo vodu. Jdu po červené stále. Místy se snažím popobíhat. Je hodně hodin, asi tak před 8 jsem chtěl být už dávno dole v sedle. Vycházím na cestu šterkovou a to vím, že už je jenom dolu pod kopec k sedlu. Je mně čím dál tím hůř. Musím běžet, jinak to nejde. Rozbíhám se po cestě dolů. Běh nic moc, ale lepší jak chůze.

Předbíhají mě dva borci. Cesta se nějak vleče, musím přejít do chůze, jsem vyštavený, jak z odšťavňovače. Je asi 8:15, volá taťka, kde jsi? Říkám, jsem v prdeli, běžím dolů, jsem pár metrů od sedla. Probíhám dlouhou otáčkou a už vidím budovy sedla. Kus rovně a další otáčka a rovinka dole. Už tam vidím taťku. Mávám na něho hůlkami. Fotí mě, jak dobíhám. Bohužel pak zjistíme, že měl špatně nastavený foťák. Z fotek z doběhu je prd.

Nedá se nic dělat. Hned si sedám v boudě na schody. Taťka na mě, jejku, ty jsi sdrblé. Říká: „Ty jsi to přepálil začátek. Hraješ všema barvami.“. Sedím a nic se mně nechce. Nutí mě se dávat do kupy. Piju kofolu a kafe. Nutím se něco sníst. Mám chleba se sádlem, kousnu do něho a nejsem schopné sousto spolknout. Vezmi si cukr a hořčičk. Beru si ho. Taťka dělá pár fotek.

Furt mně nutí něco jíst pít a tak. Nejde to, ale přemáhám se. Musím si přezout ponožky. Popisuji mu trasu. Sundávám ponožky, ze kterých snad ještě kape voda z Vozky. Nechávám trochu oschnout nohy a беру si jiné ponožky od Pondy. Jsou to KS-CUP. Nazouvám boty. Popíjím kolu a jím tyčinku. Taťka na mě, měl jsi nakopávač? Říkám, neměl. Proč? Nevím, vůbec mě to nenapadlo. Hned ho hrabe v pytlíčku. Podává ho. Říkám jsem, já vůl mám dva v batůžku. Říká, musíš jít, jdu tě vyprovodit. Zvedám se a jdeme do kopce směr Klínovec. Cucám nakopávač. S taťkou si povídáme a rychle nám to uteče a jsme na Klínovci na kontrole. Sedám si a štípu kontrolu.

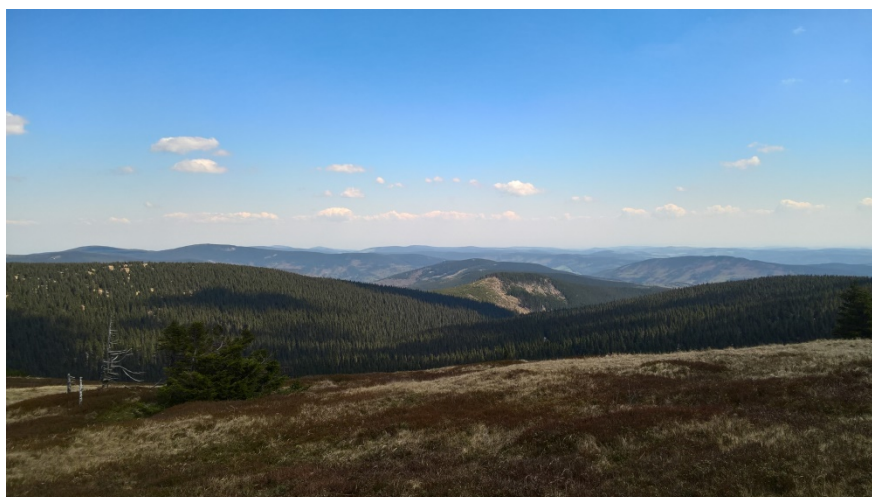

Říkám taťkovi začíná mně být fajn. Povídá, hlavně to dojde nějakým způsobem. Kašli na čas. Říkám, neboj, dojde. Děkuju mu za pomoc, taťka mě plácá po zádech, otáčí se a rozcházíme se. On zase dolů na sedlo a já si to sunu směr Švýcárna a Ovčárna po červené. Cesta mně začíná zase bavit, tak ubíhá a za chvíli se ocitám u rozcestníku Malý Jezerník a následně Slatě, kde nacházím zase sníh. Tak si to opět fotím. Na Švýcárnu to je kousek. Doplnuji tam vodu a jím tyčku a беру si cukr. Po odpočinku cupitám cestou k Pradědu. Je hodně výhledů tak fotím. Tato cesta mně vloni vůbec neutíkala. Najednou jsem pod Pradědem. Udělám pár fotek a už běžím dolů k Ovčárně.

Je tu lidí jak much. Každý na mně čučí, jak když bych byl z jiné planety. Jiný povzbuzují. Je mně dobře. Vracím se zase do života. Za chvíli dobíhám k Ovčárně, ze které vychází Tomáš, ale zapomněl si hůlky tak mu pro ně zaskakuji, aby se nemusel vracet. Dobíháme spolu pod odbočku směrem do kopce k Petrovým kamenům. Říkám, ať jde, že si budu dávat v klidu tyčku. Loučíme se. Sedám si a volám ženě, jak na tom jsem, tak mně povzbuzuje. Dojím tyčku a vyrážím směr kameny do kopce. Koukám na hodinky. Říkám, ty jo pěkný, to bych mohl stihnout do jedné na Skřítku. Nastoluji tempo a za chvíli jsem Nad Ovčárnou a u kamenů. Pomalu se dostávám až na krásnou hřebenovku. Funí tu

velký vítr, ale naštěstí to funí z boku do zad. Rozbívám to, je to paráda. Všude krásné výhledy. Tak hodně zastavuju a pořizuji fotky.

Hodně běžím a za chvíli jsem u Jelení studánky. Slunko praží a jsem upražený jak popcorn. Odhazuji hůlky a liju si na hlavu vodu. Lidé koukají, co jsou u studánky. Sedám si, beru si tyčinku a doplňuji vodu. Nechci už nic podcenit a snažím se něco do sebe dostávat. Na hodinkách mně svítí 74 km a na rozcestníku vedle studánky je 6 km skřítek. Paráda, to musím do 13:00 stihnout ke Skřítkovi. Rozběhl

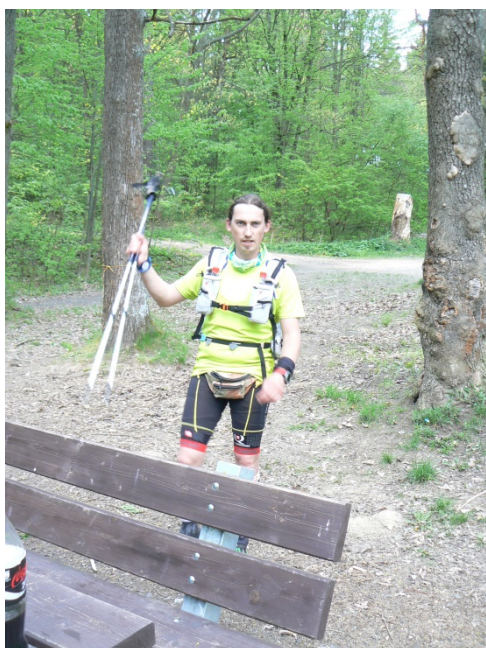
jsem se směr Skřítek. Cesta utíká, je to paráda. Netrvá dlouho a už sbíhám od další kontroly na Ztracené kameny. Je to hafo kamenů, skáču po nich dolů jak srnka. Za chvíli to mám přeběhlé a už z kopce dolů. Zabrkávám o kořen a jen tak tak to vybírám a nepadám. UFF to bych se asi už v té rychlosti nesebral. Najednou za sebou slyším motor. Ohlídám se a jede za mnou záchranka na čtyřkolce i s vozíčkem. Přibrzdí u mě, ptají se, jestli jsem ok. Říkám, že ano a nabízí mně svezení ☺. To razantně odmítám, že nemohu, že jsem na závodech ☺. Rozloučím se s nimi a nechám je jet a hned to za nimi zase peru dolů. Již přibíhám na rovinku ke Skřítkovi. Běžím, jak mně to jde. Přebíhám silnici a už pípám čip ☺. Páni kontroloři mně nabízejí všemožné. Beru si energiťák, banány a kofolu. Sedám si na židličku a koukám na hodinky.

Stihl jsem to. Volám tatkově, se slovy, jsem u Skřeta. Stihl jsem to do jedné. Tatka se nestačí divit a jen říká, ty jsi to tedy pral. Jsi se probral, to je dobře. Domlouváme se, že až budu někde u posledních kontrol, že mně bude čekat na Tulince. Jdu si ještě pro kofolu. Povídám si kontrolórami. Jsou hodní, nabízí mně všemožné. Beru si energiťák do ledvinky, poděkuji a už mažu dál na posledních 25km, které nejsou moc příjemné. Od kontroly rovnou běžím po červené. Vloni jsme tam někde blbě zabočili a došli až někam dolů na silnici. Letos to neopakují a valím rovnou pořád rovně dolů až do Klepačova. Tam si moc nejsem jistý, ale s doběhnutým kolegou se shodujeme, že po silnici nahoru. Pokračuji po silnici do kopce. Kolegu ztrácím, jde pomaleji. Pořád se jde po modré s červenou až na Smrčinu, kde si razím kontrolu. Pokračuji přes Údolí Merty, přes Sobotín na Kamenitý kopec. Tady je prudký hang až k vysílači, kde je kontrola. Vyškrábu se nahoru a razím kontrolu. Chvilku odpočívám a valím dále a sbíhám do Rapotína. V Rapotíně přebíhám mostek, zavzpomínám na loňský ročník. Na tomto mostku mi prasknul puchýř ☺. Probíhám dědinou a u hlavní silnici je stánek se zmrzlinou. Neváhám a hrnu se tam. Dávám si dva kopečky. Citronovou a malinovou. Ptám se pána na cestu k parku. Ukazuje mně jí. Poděkuji a jdu se zmrzkou dál.

Zmrzku jsem dolízal asi v půlce cesty k zámku. Beru si tyčinku. Je mně horko jak sviňa. Ptám se kolemjdoucích na studánku. Řekli stroze, že támhle je řeka. Tak jdu k řece, hážu na sebe vodu. Je to paráda. Už jsem v parku a vidím první větší stoupání od kontroly na Skřítka. Nevím a hned se peru s výškovými metry. Jde mně to o dost lépe než vloni a tak jsem za chvíli na vršku kopce. Co jde, tak se snažím cupítat a docházím v kopci na Přední Bukový na další kontrolu. Razím a volám tátovi, že mně zbývají dvě kontroly do konce. Ten je celý poplašený, že nestihne dojít na Tulinku. Piju a pokračuji dále do Rejchartic po modré. Zde se kříží cesta se začátkem. Je to kousek, takže za chvíli tam jsem, ale dávám si chladicí pauzu u malinké říčky v lese.

Vloni jsme zde pili vodu, protože nám došla a zapíjeli to slivovicí. V Rejcharticích mám menší krizičku s cestou, nějak jsem zapomněl kam jít. Koukám na mapy a pak si vzpomínám, jdu kousek po silnici a pak prudce u baráku doleva do kopce po žluté. Je horko, praží na mě slunko a já taju jak sníh na Vozkovi. Nacházím zde studánku, hned piji a doplňuji vodu. Přemýšlím, zda tady studánka byla i vloni. Usuzuji, že ano, ale netekla voda. Valím dále do kopce a čeká mě předposlední kontrola na Městských skalách. Jdu po žluté a pak se odbočuji na rozcestníku na zelenou, kde je to už jenom 1 km na Městské skály. Chci se mrknout na hodinky, jak na tom jsem, ale bohužel se vypnuly a nabíječku nemám. V cíli zjistím, že se vypnuly na 102 km. Nadávám a stoupám k Městským skalám. Razím kontrolu. Je tu takový krásný žebřík dolů, tak po něm slezu a potkávám tu pár lidiček, kterých se ptám, jak je to daleko na Kokeš, říkají, že už je to kousek a ukazují mě cestu. Paní měla tričko J100. Později z internetu se dozvím, že to je jedna z organizátorek. Valím na Kokeš, jak to jde. Stoupání se střídá se seběhy. Už cítím únavu a do kopců mně to již moc nejde, ale peru se s tím. Po nějakém čase dorážím na Kokeš. Potkávám tu Tomáše. Jen odpovídá na pozdrav a říká, to není možné, ty jsi mně dohnal. Razí kontrolu a prchá pryč a já vzápětí za ním. Honím ho pod kopec. Ale pak usuzuji, že to nemá cenu. Stejně na Tulince budu zastavovat. Nechávám ho jít. Dobíhám na Tulinku, kde na lavičce čeká taťka, fotí mně a dává kafe. Sedám si ještě. Povídá, ty jsi to teda serval, chválí mě. Již pokračujeme spolu.

Říkám mu, chci to stihnout do cíle do 18:00 hodin. Neváháme a snažíme již spolu běžet. Mně to moc nejde, chvíli běžím, chvíli jdu. Snažím se, jak to jde. Cesta se mně zdá nekonečná. Táhne se to jak šňůra od trenek. Běh střídáme schůzí. Několikrát se ptám, kolik je hodin. Nacházíme se na cestě už jenom dolů do cíle je to max. jeden km či méně. Otáčím se na taťku a říkám jdu to oprat. Taťkovi utíkám a řítím se k tělocvičně, kde sedí hlavní pořadatelé, tleskají a povzbuzují. Pěkný doběh. Na chodbě tutám finiš. Organizátorovi dávám čip. Tomáš taky tam ještě je doběhl cca 2 minuty dříve. Podáváme si ruce. Jdu se podívat, kde je taťka a on venku s organizátory a ukazuje jim palec. Jdeme spolu dovnitř. Povídáme si o trase a já se pomalinku převlékám. Čeká nás sprcha, polévka, pivo a limonáda a čekání na mámu s Ivou. Zhruba okolo 8 hodiny večerní se snažím usínat, ale nejde to. Je moc živo v tělocvičně.

Co říci závěrem. Jesenickou jsem pro tento rok zvládl v čase 18h. 53m. a skončil na 58. místě z 198 startujících a 134 došlých do finišu. Úmrtnost byla velká, celkem 59 lidí vzdalo.

Chtěl bych poděkovat především tatkoví, který udělal super servis na sedle a dokázal mně nahodit zpět do života a já tak mohl druhá část závodu absolvovat rychleji než tu první. Díky moc. Dále chci poděkovat organizátorům za super taškařicu po Jeseníkách. Dále firmě Pondy za super ponožky KS-CUP.

Více fotek na našich stránkách <http://www.hejahejtrail.cz/UltraTrailDetail/29>

Údaje z hodinek: <https://connect.garmin.com/modern/activity/1159911008>

Rychlosti:

5.7 km/h

Průměrná rychlost

6.5 km/h

Průměrná rychlost pohybu

Autor textu a fotek Jiří Hejkrlik, publikovat možno pouze se svolením autora.